

I

Вранішня кава в імлістім Аїді

Largo (широко)

1.

Ця історія почалася на екрані — екрані мобільного телефону. З екрана дивилася Майя. Її рот мавив. Вилиці високі. Очі імлісті.

2.

Тому звістка про батькову смерть була для Якова як прогнила шабрина: йому здалося, що він полетів з високої драбини аж до низу.

Яків розплющив очі і побачив, що досі живий. Що сидить із братом у кав'ярні. І що кав'ярня позбавлена прикмет смерті, яка стала десь там, у Львові.

Він згадав, як на екрані з'явився невідомий номер. Анонімний абонент дотягнувся

до нього крізь фотографію Майї, схопив за барки і повідомив те, від чого під ногами тріснула драбина.

Яків передчував цей тріск.

Він унікав відповідати на дзвінки — не тільки з невідомих номерів, з усіх номерів. Але думав зовсім про інше. Ніяк не про батька. Його намагалася видзвонити Іра, а почути в слухавці, як вона задихається від сліз, він не хотів. Баста.

3.

Відколи Яків переїхав до Києва, минуло півроку, а з братом бачилися так само рідко. Що дивно — адже тепер вони жили в одному місті. Знайомі розповідали, що це типова ситуація для мігрантів. Любов між рідними сильна в розлуці. Варто ж переїхати ближче, у столицю, і знайомі зникають у млі. Це дало підстави Якову думати про Київ як про Аїд, уражений випарами амнезії.

Матвій перебрався до Києва п'ять років тому, разом зі своїм депутатом, у якого працював радником ще у Львові.

У столиці Матвій зважився піти у вільне плавання і швидко знайшов попутні течії. Він

став консультантом при іншому депутатові, більш перспективному; земляк, добравшись до корита, обм'як і політичною боротьбою вже не палав.

Це теж було дією мли, котру випускало зі своїх пор давнє місто.

4.

Знайомим, котрі запитували, чи живуть тут його родичі, Яків повідомляв, що має брата. «Він працює методологом. Так, методологом. Ні, методолог — це не вчитель, вчитель — це методист. Ні-ні, методологія не має стосунку до аспірантури. Це, знаєте, політика, пане, так — політика. Він у політиці, мій брат. Ні, ви не чули про нього... Це ж методологи. Вони, знаєте, зазвичай не світяться. Сірі кардинали. Кажете, звучить зловісно? Так уся політика в Україні звучить зловісно. А я чим займаюсь? Ну... в Києві є непогана студія звукозапису. Я там... звукорежисер. Так, звукорежисер. Чому так? Чому не пишу тепер музику? Це вже питання особистого характеру. Краків? Та що ви одразу «Краків»? Краків — це Краків. Краківська консерваторія дала своє, безумовно.

І я цього не заперечую. Це те, що робить людину, так би мовити, людиною. Але наші реалії, як ви знаєте... Де Краків, а де наші реалії, от у чому справа...»

Брат ніколи не називав своїх депутатів «шефами» — виключно «клієнтами». «Я ні на кого не працюю, — пояснював брат, — я надаю консультації. Відчуй різницю».

Якову це подобалось. Він теж мріяв про недоторканість і суверенність.

Якову це подобалось. Він відчував різницю, але болючі думки про власне становище штовхали затулити свою психічну рану чимось утішним. Наприклад, думкою на кшталт: «Зате у мене є Майя».

Серед конкретних результатів братового успіху можна було назвати збільшення ваги з сімдесяти п'яти до вісімдесяти дев'яти кілограмів. Або придбання кількох костюмів з італійського сукна, шитих у модельєра з Франції.

Що ж до братового останнього трофею — «ленд крузера» патріотичного чорного кольору — то радості з нього було мало. У столичних корках машина ставала схожою на повзучий чорний катафалк.

Столиця — місто елегантних катафалків і клаксонистих трун на колесах. Приватні домовини своїми вихлопами перекривали кисень комунальним трунам, комунальні труни ущільнювали пасажиромасу і вмикали гучніше радіо «Апокаліпсис», і ставало зрозуміло, що втекти не вдасться нікому.

Ніхто з домовин і не втівав.

5.

Життя Якова у столиці плелось не так удало, як братове. Він працював звукорежисером у невеликій, але заможній компанії. Її власник, якщо вірити пліткам, відкрив її під свою коханку, з якої начебто мріяв зробити артистку.

Працівники студії у цю байду вірили мало. І справа не в професійному цинізмі. Рентабельність студії була значно нижчою за гроші, які тут платили. Власники студії у фінансову кризу не вірили, сповідували зовсім іншу релігію. Це було добре.

Зле було те, що робота на студії спричинювала в Якова печінкову кольку. Ховати за щокою музичну освіту, розміром з гору Синай, і привітно посміхатися при цьому — схоже на